

Chương 89: Đến lượt tôi lái

Đa Đa gấp đến độ không chịu nổi, “Làm sao bây giờ! Chẳng may bị những người đó đuổi theo, hậu quả không dám tưởng tượng!”

Lâm Yên vẫn luôn không nói chuyện, cô cẩn thận quan sát đoạn đường phía trước, sau đó quay đầu lại nhìn nhìn mấy chiếc xe đuổi ở phía sau, sau đó mở miệng nói với tài xế: “Lão Trương, đèn đỏ phía trước xuống xe, đến lượt tôi lái!”

Tài xế lão Trương vẻ mặt ngạc nhiên, “Cái gì? Đổi cho cô lái?”

Đa Đa cả giận nói, “Lâm Yên, chị lại càn quấy cái gì hả! Chị không phải không biết lái xe sao?”

Lâm Yên: “Tôi biết.”

Đa Đa trừng cô, “Chị biết cái gì hả! Chị còn muốn gạt tôi! Lúc trước công ty không đủ tài xế, chị Lăng kêu chị tự lái về, kết quả chị chết sống không lái, tình nguyện ngồi xe buýt trở về, kết quả bị antifans vây chặn, chị đều đã quên sao?”

Nỗi oan này Lâm Yên ngược lại không thể không gánh. Bởi vì lúc ấy chính là lúc cô bị di chứng nghiêm trọng nhất, cô chính xác không có cách nào lái xe, chạm vào xe một cái sẽ đau vầng mắt hoa, bất đắc dĩ mới ngồi xe buýt.

Lâm Yên không có biện pháp, chỉ có thể mở miệng: “Lúc trước không biết, mới vừa học bằng lái.”

Lão Trương tức giận nói, “Tài xế già tôi đây đều ném không xong, tay mơ vừa lấy bằng lái như cô lái như thế nào! Người trẻ tuổi thật là quá xằng bậy!”

Khi nói chuyện, xe đã chạy đến nơi đèn xanh đèn đỏ trước mặt.

Lâm Yên biết giải thích không rõ, trực tiếp kéo cửa xe ghế sau, đi xuống xe.

Phía sau Đa Đa thét chói tai: “Lâm Yên! Chị điên rồi!!!”

Lâm Yên: “Xuống xe.”

Lão Trương không có biện pháp, chỉ có thể xuống xe đi tới phía sau. Cùng lúc, đèn đỏ đã sắp kết thúc.

Năm.....

Bốn.....

Ba.....

Hai.....

Một.....

Đèn đỏ kết thúc, đèn xanh sáng lên.

Lâm Yên một chân dẫm xuống chân ga, mạo hiểm lướt qua xe phía trước, vượt qua.

Đa Đa sợ tới mức nắm lấy đai an toàn, chửi âm lên, “Lâm Yên! Chị bình tĩnh một chút! Bị phóng viên ngăn

cản cũng tốt hơn chị lôi kéo chúng ta cùng nhau đâm chết được không!”

Lâm Yên duỗi một bàn tay, ngoáy ngoáy lỗ tai, “Đa Đa, nếu cô cứ tiếp tục rỗng như vậy, tôi còn không có bị đâm chết, liên phải bị ôn chết!”

Đa Đa: “Chị đừng cầm vô lăng một tay a a a!”

Đa Đa vừa thét chói tai trong nháy mắt, Lâm Yên chuyển qua cua, rẽ sang giao lộ bên trái.

“A a a a.....” Đa Đa sợ tới mức không ngừng thét chói tai.

Ngay cả tài xế đều hoảng sợ nắm lấy cầm tay phía trên, “Giám đốc Triệu rốt cuộc tìm diễn viên ở đâu ra, đâu óc có vấn đề sao!”

Nhưng mà, theo sau, hai người liên phát hiện.....

Lâm Yên nhìn như lái lung tung, trên thực tế, chiếc xe này ở trong tay Lâm Yên giống như được máy móc tinh vi khống chế, chính xác vượt qua từng chiếc từng chiếc xe, hơn nữa hoàn toàn không có va chạm xe chung quanh, cô thậm chí còn có thể tại kẻ hở này, nhớ rõ chấp hành Luật Giao thông rẽ theo tín hiệu đèn.

Đa Đa kinh ngạc không thôi xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn cô gái ngồi ở trên ghế lái.

Trên mặt cô gái mang khẩu trang, nhìn không tới mặt nhưng lộ ra đôi mắt lại yên tĩnh như nước, giống như một lưỡi dao sắc bén, là bộ dáng cô chưa bao giờ gặp qua.

Không ngờ làm người..... an tâm khó hiểu

Đang thất thân, “Ong” một tiếng, Lâm Yên lại xinh đẹp rẽ của một cái, vòng tới một con đường nhỏ chỉ có thể chứa một chiếc xe.

Đường nhỏ trong rừng cực kỳ chật hẹp khó lái, hơi không chú ý liên sẽ lái xuống đồng ruộng bên cạnh, càng miễn bàn lái nhanh. Nhưng mà, xe bọn họ liên giống như con ngựa hoang thoát cương trên thảo nguyên, vẫn chạy vô cùng trôi chảy.

Không tới trong chốc lát, bọn họ cũng đã chỉ để lại làn khói, ném bỏ mấy chiếc xe phía sau ở phía sau.....